

i Kunstnerens Ret. At Bygninger samt de paa disse anbragte Kunstværker kunne afbildes paa arkitektoniske Malerier og Tegninger, naar de der kun fremtræde som Led i et selvstændigt Kunstværk, behøver ikke at udtales, da dette følger af Reglen i § 31.

3dje Afsnit.

I dette Afsnit samles alle de Bestemmelser, der gælde for samtlige i Loven omhandlede Forhold samt Reglerne om Lovens Indvirkning paa den allerede bestaaende Lovgivning. Paa Grund af disse Bestemmelser meget forskellige Indhold er der her ikke Anledning til mere almindelige Bemærkninger, hvortilmod de foreslaaede Ændringer i den gældende Ret omtales ved de enkelte Paragraffer. Om disse bemærkes:

Til § 35.

Reglen om Paatalen stemmer med den gældende Ret, og saa vel denne som Reglen i andet Punktum stemmer med, hvad der enten er positivt udtalt eller dog fast antaget overalt.

Til § 36.

Den gældende Rets Regler om Præskription af de her omhandlede Krav, jfr. Lov af 29de December 1857 § 22, Lov af 31te Marts 1864 § 8 og Lov af 24de Marts 1865 § 3, ere sikkert for vidt gaaende, idet de hjemle Præskription af alle Søgmaal for Overtrædelse af disse Love. Medens Præskription af Erstatning og Straf er naturlig, er det urimeligt ogsaa at lade Kravet paa Konfiskation forældes i den angivne korte Tid. Saa længe Retten bestaar, bør den ogsaa kunne haandhæves i alt Fald saaledes, at fortsatte Kræntelser afværges. En saadan Sondring er ogsaa opstillet i de fremmede Love, som overhovedet hjemle en særlig Præskription af disse Krav, jfr. norsk Lov 8de Juni 1876 §§ 43 og 44 og Lov af 12te Maj 1877 § 13, thst Lov 11te Juni 1870 §§ 33—38, endvidere svejtsk Lov Art. 17 og 18, ungarsk Lov §§ 36—39. Hvad Forældelsesfristen angaar, vil det vistnok her, som overhovedet ved kortvarige Præskriptionsregler, være heldigt at opstille en dobbelt Regel, en noget længere absolut Frist regnet fra det Tidspunkt, da Retskræntelsen træder aabenlyst frem (Offentliggørelsen) og en kortere relativ Frist regnet fra det Tidspunkt, da Kræntelsen kommer til den forurettedes Kundskab. Den gældende Rets Regler om Fristens Beregning, navnlig om Udgangspunktet for denne, ere i

høj Grad uklare og gøre til Dels hele Reglen uanvendelig. Dette undgaas ved den her foreslaaede Affattelse.

Fra det oprindelige Forslag afviger denne Bestemmelse derved, at den absolute Præskriptionsfrist for Straffens Vedkommende er nedsat til 2 Aar, hvorved Bestemmelsen kommer i Overensstemmelse med den almindelige Regel i den norske og danske Straffelov. For Erstatningskrav og lignende maa en Frist af 3 Aar anses for passende.

Til § 37.

Ved Spørgsmaalet om den her omhandlede Lovgivnings stedlige Omraade følger den gældende Ret i det hele Territorialprincippet, idet det, for saa vidt angaar tidligere udgivne Værker, kun er de her i Landet udgivne eller — ved Kunstværker — de her i Landet udførte Værker, som beskyttes, men da ogsaa alle disse uden Hensyn til Frembringerens Nationalitet. I en enkelt Retning er dog Lov af 29de December 1857 inkonsekvent, idet § 20 kun rammer Indførsel af danske Forfatteres Værker — et for øvrigt ikke ganske klart Begreb. Lignende Regler gælde i hollandsk og engelsk Ret.

Andet Steds gennemføres nu næsten overalt Nationalitetsprincippet, saaledes at det afgørende i første Instans er Forfatterens, Kunstnerens o. s. v. Nationalitet, hvorhos man dog i Reglen for at værne om den indenlandske Forlagsvirksomhed tillige beskytter fremmede Forfatteres Værker, naar disse udgives i Landet, jfr. i det hele norsk Lov (1876) § 45, svensk Lov (1877) § 19, jfr. Lov 3dje Maj 1867 § 7, finsk Lov § 32, thst Lov (1870) § 61, portugisisk Civilkodex Art. 578¹⁾. Ved en ny Lovordning bør dette sidste System sikkert foretrækkes, særligt i et lille Land som Danmark. Paa mange videnskabelige Omraader er det nemlig paa Grund af den lille Læsekræds, som her kan paaregnes, almindeligt, at Forfatterne ere nødsagede til at udgive deres bethdeligste Værker paa fremmede Forlag, navnlig ofte i fremmede Tidsskrifter. Men derfor at nægte dem al Beskyttelse vilde være ganske ubilligt. Ligeledes vilde det være urimeligt at nægte danske Kunstnere Beskyttelse for deres under

¹⁾ Paa Nationalitetsprincippet hvile ogsaa svejtsk Lov Art. 10 og fransk Lov Art. 50 flg., der dog under Forudsætning af Genfærdighed eo. ipso indrømmer ogsaa fremmede Forfatteres Beskyttelse. Derimod have den franske Lov af 26de Marts 1852 og belgisk Lov Art. 38 opgivet enhver national og territorial Begrænsning og beskytte uden Hensyn til Genfærdighed fremmede Forfatteres etc. lige saa vel som indenlandske.